

РЕШЕНИЕ

№ 5952

гр. София, 21.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 15.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **4997** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 във вр. с чл. 129, ал. 7 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е във връзка с Решение № 6293 от 28.05.2020 г., постановено по адм.дело № 293/2020 г. по описа на Върховния административен съд, с което е отменено Решение № 7231 от 22.11.2019 г., постановено по адм.дело № 9073/2019 г. по описа на АССГ, и делото е върнато за ново разглеждане на жалбата на "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В, със служебен № [ЕГН], подадена чрез адв.Д., срещу Акт за прихващане или възстановяване /А./ № П-22221018213707-004-01 от 29.03.2019 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП-гр.С., потвърден с Решение № 1066/20.06.2019 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при Централното управление на НАП.

В жабата са изложени доводи, че отказът е незаконосъобразен и неправилен, издаден в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. От Съда се иска да постанови решение, с което да се възстанови данъка при източника в размер на 70 859.99 лв., ведно с дължимата законна лихва за забава. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С. и адв. У., които молят Съда да уважи жалбата по изложените в нея съображения. Претендират да бъдат присъдени сторените разноски по делото, включително и адвокатско възнаграждение, като представят списък по чл.80 ГПК.

Ответникът – Директорът на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП, се

представлява от юк.В., която моли Съда да отхвърли жалбата и да присъди юрисконсултско възнаграждение. Отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд-София град, след като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, становищата на страните, и след направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно изискванията на ДОПК, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл. 156, ал. 1 във връзка с чл. 144, ал. 1 от ДОПК. Решението на Директор на Дирекция ОДОП е връчено на жалбоподателя по електронен път на 24.06.2019 г., видно от приложената разпечатка на л.32, адм. дело № 9073/2019 г., АССГ. Жалбата е подадена на 08.07.2019 г., видно от положения вх. № 53-04-737, от лице, което има правен интерес да оспорва акта, поради което се явява процесуално допустима.

Съдът намира за установена следната фактическа обстановка:

"Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В /С.-CSI I. B.V./ е дъщерно дружество, изцяло притежавано от С. I. B.V., регистрирано в Кралство Х.. Крайната компания-майка е С. С., която е учредена и е със седалище в Ню Й., САЩ. Основната дейност на "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В. е свързана с разпространение на телевизионна продукция, а продажбите се осъществяват на местни и чуждестранни пазари, като най-важният пазар са държавите от Европейския съюз.

Дружеството-жалбоподател е депозирало Искане за прихващане или възстановяване вх.№ 26-Ф-15040/29.11.2018 г., с което въз основа на С. между Република България и Кралство Х., с което е претендирано възстановяване на удържан данък при източника по реда на чл.195 ЗКПО в размер на 70 859.99 лв.

С Резолюция № П-22221018213707-ОРП-001/04.12.2018 г., издадена от Г. С. С., на длъжност Началник сектор "Ревизии и проверки" в Отдел "Контрол" при ТД на НАП ГДО, е възложено извършване на проверка за установяване на задълженията на "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В. за данък върху доходите на чуждестранните юридически лица за периодите от 01.01.2016 г. до 31.12.2017 г. С резолюцията е определен е срок за приключване на проверката до 28.12.2018 г.

На лицето са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения, както и на българския му контрагент [фирма], ЕИК:[ЕИК]. В отговор платецът на доходите е представил изисканите му документи, а пълномощникът на "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В. е депозирал искане за спиране на производството на основание чл.34, ал.1, т.4 ДОПК. Като причина е изтъкнато обстоятелството, че изисканите документи следва да бъдат предоставени от чужбина, легализирани и преведени на български език. Органите по приходите са уважили подаденото искане и със Заповед № П-22221018213707-023-001/10.12.2018 г. производството е спряно за срок до 10.03.2019 г.

След отпадане на основанията за спиране, със Заповед № П-22221018213707-143-001/11.03.2019 г. производството е възобновено.

Възложената проверка приключва с оспорения А. № П-22221018213707-004-01/29.03.2019 г., издаден от Г. Г. Т., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП, ГДО.

Органите по приходите са констатирани, че начислените в полза на чуждестранното лице доходи в размер на 708 599,71 лв. произтичат от два договора за предоставяне на

телевизионен лиценз за разпространение на телевизионни програми F. за България, сключени съответно на 02.06.2016 г. и 01.05.2017 г. с българския контрагент [фирма], за които "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В. е издало съответните фактури.

Доходите, реализирани от холандското дружество във връзка със сключените договори, са квалифицирани от проверяващия орган по приходите като авторски и лицензионни възнаграждения по смисъла на чл.12, ал.5, т.3 ЗКПО във вр.с § 1, т.8 от ДР на ЗКПО. Посочено е, че доколкото същите представляват плащания с източник Република България, по силата на чл.195 ЗКПО платещът на дохода е длъжен да удържи и внесе в републиканския бюджет данък при източника в размер на 10% от brutната сума на дохода.

По данни от информационната система на НАП е установено, че за начислените в полза на чуждестранното лице доходи са били подадени декларации по чл.55, ал.1 ЗДДФЛ и чл. 01, ал.1 ЗКПО, с които е бил деклариран удържаният и внесен по реда на чл.195 ЗКПО данък при източника в общ размер на 70 859,98 лв.

По претенцията на холандското дружество за възстановяване на удържания данък, респективно за прилагане на С. между Република България и Кралство Х., органът по приходите е посочил, че въз основа на представените от "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В. доказателства и писмени обяснения не е възможно да се установят по категоричен начин конкретните условия по сделките между проверяваното дружество и евентуални други членове на групата С., които са източници на правата за разпространение на телевизионната продукция, лицензи за излъчването на която са предоставени на [фирма]. В тази връзка е прието за доказано, че "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В. в действителност не притежава правата, от които произтичат разглежданите в настоящото производство доходи. В допълнение е посочено, че дружеството не е обезпечено с човешки ресурси, които могат да се разпореждат с тези доходи и да преценяват тяхното използване и не поема всички или съществената част от рисковете, свързани с дейността, от която произтичат реализираните доходи. Въз основа на тези обстоятелства е направен извод, че холандското дружество не е действителният притежател на начислените от [фирма] авторски и лицензионни възнаграждения.

В подкрепа на тези изводи, органът по приходите се е позовал допълнително и на концепцията за "действителен притежател" на дохода, възприета в Коментара към Модела на С. на Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (О.), който по силата на чл.31, ал.2, б."b" и чл.32 от В. Конвенция за правото на договорите, в сила за България от 21.05.1987 г., се използва като средство за тълкуване на Спогодбите, сключени по Модела на С. на О., включително на С. между България и Х.. Посочено е, че съгласно чл.12, ал.1 от Модела на С. на О., където е уредено данъчното облагане при източника на доход от авторски и лицензионни възнаграждения, държавата на източника предоставя предвиденото в С. данъчно облекчение, само когато местното лице, получател на такъв доход, е и действителен негов притежател (бенефициент). Уточнено е, че според тълкуването, дадено в Коментара към чл.12 от Модела на С. на О., в редакцията от 2017 г., терминът "бенефициент" е използван да покаже ясно, че държавата на източника не е длъжна да се отказва от данъчните си права за облагане на доход от авторски и лицензионни възнаграждения, само защото доходът е получен от местно лице на държава, с която има сключена С. и в тази връзка, за да са налице основания за прилагане на същата, местното лице, освен получател, следва да бъде и бенефициент на дохода. Приведен е

и примерът, описан в § 56 от Коментара към чл.1 от Модела на С. на О., съгласно който, когато едно лице (независимо дали е местно лице или не на една договаряща държава), действа посредством юридическо лице, регистрирано в едната държава, единствено с цел да получи данъчни облекчения, които иначе пряко не му се полагат, е налице заобикаляне на данъчни спогодби и данъчни преференции не следва да се предоставят.

Предвид тези изводи и доколкото в хода на проверката е установено, че получените от "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В., доходи се насочват към друго холандско дружество е прието съществуването на възможност за участие в поредица от сделки между свързани лица, чиято основна цел е постигането на по-благоприятен данъчен ефект за действителния получател на съответните доходи.

Органът по приходите посочва още, че правилата на вътрешното законодателство срещу отклонението от данъчно облагане не влизат в противоречие със С. и в тази връзка е аргументирано допълнително направения извод с разпоредбите на чл.136, т.2 и чл.136а ДОПК, които поставят изискване чуждестранното лице да е притежател на дохода от източник в Република България.

С оглед наличните доказателства и доколкото проверяваното лице не е ангажирало такива, които по безспорен начин да удостоверят, че то е действителният притежател на доходите по смисъла на чл.136а ДОПК и чл.12 от С. между Република България и Кралство Х., органът по приходите е преценил, че не са налице основания за прилагане на цитираната С., съответно за възстановяване на претендирания от "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В. данък.

А. е обжалван по административен ред и с Решение № 1066/20.06.2019 г., Директорът на ДОДОП го е потвърдил.

При новото разглеждане на делото беше допусната и приета съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице П. К., с поставени следните задачи:

1. Жалбоподателят явява ли се местно лице на другата държава по смисъла на С. с Х..

2. Жалбоподателят реализирал ли е доход от източник в Република България.

3. Жалбоподателят притежава ли място на стопанска дейност или определена база на територията на Република България, с които съответния доход е действително свързан.

4. Жалбоподателят отговаря ли на някои особени изисквания за прилагане на С. с Х. за признаване на обстоятелството, че е действителен притежател на дохода?;

5. Каква е корпоративната структура на групата С. и какви са организационните и икономическите отношения на жалбоподателя със С. I. В.V. със С. С. ?;

6. Налице ли са поредица от сделки между лицата по т. 5 и с какъв предмет, предметът на сделките запазва ли се непроменен между лицата по веригата (ако е налице такава).

7. Каква е основната дейност на С. I. В.V. със С. С., от какви приходоизточници се формират доходите му за проверявания период, къде при какви условия се осъществяват продажбите на местни и чуждестранни пазари.

8. Накъде са били насочвани получените от жалбоподателя доходи и по какъв начин е ставало това.

9. Какви са икономически измерения на клаузите на договора за сублиценз и предварително ценово споразумение с холандските власти, какви са авторските и

лицензионни възнаграждения, дължими С. I. B.V.

10. Какъв е източник на правата върху лицензираното съдържание, който е следвало да понася рисковете от дейността, от която се реализира доходът, в който момент и по какъв начин рисковете от продажба на лицензи са били прехвърлени от жалбоподателя на С. I. B.V.

11. Съгласно сключените съглашения кой е имал право да се разпорежда с дохода и да преценява използването му.

Съдът ще коментира същото при излагане на своите правни изводи.

При новото разглеждане на делото и с оглед указанията на ВАС, се представиха писмени доказателства в превод на български език: документация за трансферно ценообразуване на Групата Си Би Ес за 2017 г., съдържаща информация за корпоративната структура на Групата Си Би Ес, дейността на групата и рисковете от тази дейност, правата и обектите на интелектуална собственост, разпределението на функциите в Групата Си Би Ес; Извлечение от Търговски регистър при нидерландската търговска камара от 11.08.2020 г., удостоверяващо съществуването и представителството на "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В. (л.14, л.85); писмени доказателства-съдебна практика с молба от 21.01.2021 г. (л.116); писмени доказателства: споразумение за предварително ценообразуване с холандската данъчна администрация ведно с превод на същото на български език, функционален анализ на холандските дружества от Групата Си Би Ес, сред които е и "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В. (л.127). Ответникът представи подписан екземпляр на оспорвания А. с електронен подпис (л.67). Доставчикът на удостоверителни услуги [фирма] представи информация и доказателства за издаден квалифицирани електронен подпис и период на тяхната валидност за Г. Г. Т. (л.84).

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Оспореният А. е издаден от компетентен орган и в предвидената форма, при липса на съществени нарушения на процесуалните правила за извършване на проверката.

Изпълнението на функцията по установяване на данъчните задължения е свързано с упражняване правомощията на приходната администрация да определя, изменя и/или прихваща данъчни задължения, както и да възстановява надвнесени суми, подлежащи на възстановяване.

Производството по чл.128 ДОПК има за цел прихващане за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от НАП, недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, глоби и имуществени санкции, наложени от органите по приходите, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното и осигурителното законодателство. Началото на производството в случая е поставено с подадено искане от задълженото лице и се е осъществило чрез проверка по данните, посочени в него, както и установяване на сумите за прихващане по данъчната сметка на лицето като предпоставка за възстановяване на надвнесения данък.

Актът, който се постановява в хода на данъчната проверка, е отговор на искането, с което задълженото лице е сезирало данъчната администрация. Поради това проверката като производство се ограничава в проверка външната редовност на подадената молба и приложените документи, проверка на годността им да

удостоверят подлежащо право на прихващане на данъчни задължения; както и преглед на заведените в администрацията информационни масиви и на наличните в досието на задълженото лице писмени доказателства. С оглед резултата от тази проверка и в рамките на своята компетентност приходната администрация упражнява предоставените ѝ правомощия по прихващане. В този смисъл в чл.129, ал.1 ДОПК законодателят изрично е употребил израза: "искането се разглежда".

Не се спори между страните, а и това се установява от събраните по делото доказателства, включително и от ССЧЕ, че по отношение на "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В. са изпълнени част от критериите относно процедурата за прилагане на С., регламентирана в чл.135-142 ДОПК, чиито норми изискват доказване на изпълнението на конкретни условия от страна на чуждестранното лице, а именно, че същото е местно лице на другата държава по смисъла на съответната С.; че е притежател на дохода от източник в Република България; че не притежава място на стопанска дейност или определена база на територията на Република България, с които съответният доход е действително свързан и че са изпълнени особените изисквания за прилагане на С. или отделни нейни разпоредби. Безспорно от доказателствата по делото, включително и от допуснатата ССЧЕ се установява, че дружеството-жалбоподател изпълнява част от горепосочените критерии - "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В. е местно лице на Кралство Х. и същото не притежава място на стопанска дейност или определена база на територията на Република България, с които реализираният доход да е действително свързан. Безспорно се установява и фактът, че въз основа на договори за предоставяне на телевизионен лиценз за разпространение на телевизионни програми F. за България, сключени с българското дружество [фирма], проверяваният субект е получател на доходи с източник в Република България.

Установява се, че в случая са съобразени персоналният и материалният обхват по чл.1 и чл.2 от С., както и категорията на дохода по чл.12, ал.4 от С. и произходът и получателят му по чл.12, ал.1 от С.. Съгласно дефиницията на "авторски и лицензионни възнаграждения", това са "плащания от всякакъв вид, получени за използването или правото на използване на всяко авторско право за литературно, художествено или научно произведение, включително кинофилми, на всеки патент или свидетелство за изобретение или рационализация, търговска марка, дизайн или модел, компютърна програма, план, секретна формула или процес, или за информация, отнасяща се до промишлен, търговски или научен опит".

Спорното в случая е дали "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В. е притежател на дохода от източник в Република България, каквото е условието за прилагане на С. по чл.136, т.2 ДОПК, респективно кой е действителният ползвател на авторските и лицензионните възнаграждения съгласно чл.12, ал.1 от С.. С нормата на чл.136а, ал.1 ДОПК са установени предпоставките за признаване на чуждестранното лице за притежател/бенефициент на дохода – да има правото да се разпорежда с дохода и да преценява използването му и да понася целия или съществена част от риска от дейността, от която се реализира доходът, както и да не действа като дружество за насочване на дохода. Дружеството за насочване на дохода е такова, контролирано от лица без право на същия по вид и размер облекчения, ако доходът се реализира директно от тях и което не осъществява стопанска дейност извън притежанието и/или администрирането на правата или активите, източник на дохода и дружеството не разполага с активи, капитал или персонал, съответстващи на неговата стопанска дейност или няма контрол върху правата или активите, от които е реализиран доходът.

Съгласно чл.137, ал.3 ДОПК на декларацията на чуждестранното лице се придава значението на доказателствено средство за установяване на благоприятните за него факти по чл.136, т.2 и т.3 ДОПК. В ДОПК обаче не се съдържа уредба относно доказателствената сила или доказателствената стойност на този информационен източник. В тази връзка декларацията притежава само и единствено формална доказателствена сила по смисъла на чл.180 ГПК. Нейната доказателствена стойност се определя от съдържанието и от

съпоставката с другите информационни източници (чл.12 и чл.235, ал.2 ГПК). В конкретния случай доказването с представената декларация не се разколебава.

От представените по делото доказателства, включително от тези, приети при новото разглеждане на делото и допуснатата ССЕ се установява, че правото да се разпорежда с реализирания от дейността доход и да преценява неговото използване, следва пряко от чл.16 от Устава на дружеството-жалбоподател, съгласно който резултатът за годината е на разположение за разпределение на Общото събрание на акционерите. Този факт се потвърди и от допуснатата по делото ССЧЕ – съгласно представения Годишен доклад за годината, приключваща на 31.12.2017 г. на "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В., дружеството реализира 0.8% от фактурираните нетни приходи от продажби за своята дейност като дистрибутор на телевизионно съдържание. Видно от приложеното по делото Споразумение за предварително ценообразуване с холандската данъчна администрация (А.), посоченият размер на възнаграждението е в съответствие с пазарните нива с оглед дистрибуторските функции на "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В. ССЕ установява, че дружеството поема рисковете от дейността си, а именно пазарен риск, валутен риск, оперативен риск, кредитен риск. Рисковете, свързани с изпълнението на договорите с крайни клиенти (включително рискът от неплащане или забавено плащане на възнагражденията за ползване на лицензионните права) се поемат от "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В. и са изцяло за негова сметка. Този факт изключва дружеството-жалбоподател като номиниран вместо собственика на дохода (съгласно Коментара към чл.12 на Модела на С. на Организацията за икономическо сътрудничество и развитие). Действително се установява, че "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В. не е с ограничени правомощия на формален собственик. От доказателствата по делото и ССЕ се установява, че холандското дружество не е с ограничени правомощия на формален собственик, а именно то не насочва дохода за друго лице, което фактически да е получател; то не действа като фидициар или администратор за сметка на заинтересованите страни, съгласно Коментара. Дейността, от която се реализира доходът, както се установи по делото, е такава по предоставяне на права по базови договори за телевизионен лиценз. Съответен на тази дейност е и рискът, посочен в документацията за трансферно ценообразуване – рискът на развитието, пазарен риск, валутен риск, операционен риск, кредитен риск. От доказателствата по делото, включително и от административната преписка се установява, че нито жалбоподателят, нито приходната администрация са изложили твърдения, холандското дружество да има отношение към създаването на правата, от чието предоставяне е възникнал доходът. От друга страна, приходната администрация не отрича и правото на това дружество да предостави на българското дружество ползването на обектите на авторско право срещу насрещна престация, представляваща доходът, върху който е удържан данъкът при източника. Обратното от своя страна ще представлява твърдение за липса на основание за имуществено разместване, а съответно и на обект на облагане.

В конкретния случай дружеството-жалбоподател не е дружество за насочване на дохода по чл.136а, ал.2 ДОПК. Не се доказва в случая, че дружеството-жалбоподател се контролира от лице без право на същото по вид или размер облекчение при пряко получаване на дохода. Контролът върху "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В се осъществява от друго холандско дружество, което е в персоналният обхват на С. с Х.. Това следва и от ССЧЕ, съгласно която дружеството-жалбоподател е изцяло притежавано от С. I. (N.) V.V., а крайната компания-майка е С. С.. В тази връзка не съществуват информационни източници за осъществен контрол от крайната компания-майка - С. С., със седалище Ню Й., САЩ. На наличието на контрол върху използването на правата, от които е реализиран доходът, сочи съдържанието на базовите договори, в които са предвидени санкции при неизпълнение и задължението на [фирма] за представяне на месечни отчети.

Предвид и доколко са налице основанията по чл.136а ДОПК за прилагане на С. с Х., то за дружеството-жалбоподател важи и правото на облекчение по чл.12, ал.1 от Спогодбата за облагане на доходите от лицензионни възнаграждения в държавата, за която е местно лице. За

това съществува и правото на възстановяване на данъка, удържан при източника по чл.195, ал.1 ЗКПО за дохода по чл.12, ал.5, т.3 от същия закон. Отказът за възстановяване на удържания и внесен от дружеството-жалбоподател данък, обективиран в оспорения по настоящето дело А. е издаден в противоречие с чл.12 от С. с Х. и същият следва да бъде отменен като постановен в противоречие с материалния закон (в този смисъл Решение № 12349 от 07.10.2020 г. на ВАС по адм.дело № 6787/2020 г.).

С оглед изложеното, на основание чл.160, ал.3 ДОПК административната преписка следва да бъде върната на компетентния орган по приходите при ТД на НАП [населено място] за издаване на нов А., със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

Изходът на спора определя като основателна заявената от ответника претенция за заплащане на разноски по делото. Предвид изричните указания на касационната инстанция Съдът дължи произнасяне по този въпрос на основание разпоредбата на чл. 226, ал. 3 от АПК. Съдът следва да се произнесе и по искането на ответника, същият да не бъде осъждан да заплаща разноски в производството на основание чл.161, ал.3 ДОПК. В случая не са налице обстоятелствата, визирани в нормата на чл.161, ал.3 ДОПК, при наличие на които на жалбоподателя да не се присъждат разноски.

В тази връзка предвид установеното с оглед общия материален интерес - 70 859.99 лв., и като съобрази разпоредбата на чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 г., както и отправеното възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, Съдът намира същото за неоснователно. Спорът се отличава с фактическа и правна сложност. По делото са представени немалко на брой писмени доказателства, изслушана е сложна ССЕ. Всички доказателства, заедно с експертното заключение, са обсъдени в депозираната писмена защита. Преценено според извършената от адвокатата работа по делото, възнаграждението не е прекомерно, при това се присъжда възнаграждение само за един адвокат, независимо че жалбоподателят е бил представляван от двама. Ето защо на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски както следва:

- в размер на 2 655.79 лв. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред АССГ по адм. дело № 9073/2019 г. и 50 лв. за заплатена държавна такса, или общо 2 705.79 лв.;

- в размер на 2 655.79 лв. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред ВАС по адм.дело № 293/2020 г.;

- в размер на 2 655.79 лв. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред АССГ по адм.дело № 9073/2019 г. и 1 600 лв. за депозит за вещо лице по допуснатата ССЕ, или общо 4 255.79 лв.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В, със служебен № [ЕГН], Акт за прихващане или възстановяване № П-22221018213707-004-01 от 29.03.2019 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП-гр.С., потвърден с Решение № 1066/20.06.2019 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП. **ВРЪЩА** преписката на преписката на ТД на НАП-ГДО със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, установени в настоящето решение.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите - дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, да заплати на "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В, със служебен № [ЕГН], сумата от 2 705.79 лв. /две хиляди седемстотин и пет лева и 79 ст./, представляващи разноски по адм.дело № 9073/2019 г. по описа на АССГ.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите - дирекция "Обжалване и

данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, да заплати на "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В, със служебен № [ЕГН], сумата от 2 655.79 лв. /две хиляди шестстотин петдесет и пет лева и 79 ст./ за адвокатско възнаграждение пред ВАС по адм.дело № 293/2020 г.

ОБЖДА Националната агенция по приходите - дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, да заплати на "Си Би Ес – Си Ес Ай И." Б.В, със служебен № [ЕГН], сумата от 4 255.79 лв. /четири хиляди двеста петдесет и пет лева и 79 ст./, представляваща сторените по настоящото административно дело разноски.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: